

МОТИВИ КЪМ РЕШЕНИЕ ОТ 20.06.2022Г. ПО АНД № 3051/2022 Г.
ПО ОПИСА НА ПРС, НО, ПЪРВИ СЪСТАВ

Пловдивска районна прокуратура е внесла с мотивирано постановление предложение обвиняемата **В.С.Т.** да бъде освободена от наказателна отговорност по реда на чл. 78а НК за това, че на 31.07.2020г., в с. Сърнегор, обл Пловдив, не е положила достатъчно грижи за гръбначно животно: **домашно куче порода „питбул“** от женски пол, отговарящо на името „*****“, на четири години, **нейна собственост** /ветеринарен паспорт № BG 01VP 118330/, което се е **намирало под неин надзор**, съобразно разпоредбите на:

-чл.150, ал.1, т.3 от Закон за ветеринарномедицинската дейност – „**Собствениците** и гледачите на животни, както и управителите на животновъдни обекти са длъжни да предприемат **всички мерки** за **предотвратяване на бягството на животните**“;

-чл.172, т.2 от Закон за ветеринарномедицинската дейност – „**Собствениците** на домашни любимци са длъжни да вземат мерки животните **да не създават опасност за хора или други животни**“;

-чл.35, ал.1 от Закон за защита на животните – „**Собственикът** на животно компаньон взема мерки **да не допуска животното само да напуска мястото за отглеждане**, да навлиза в чужда собственост или на обществени места“;

-чл.35 ал.2 от Закон за защита на животните – „**Собственикът** е длъжен **да предотврати всяка проява на необоснована агресия** на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора и животни“;

в резултат на което то причинило **средна телесна повреда** на П. И. С. ЕГН ***** от гр. Пловдив, изразяваща се в **тежка лицева травма** вследствие на ухапване от куче, оздравяла с образуването на груби ръбци /белези/ **довела до обезобразяване на лицето – престъпление по чл.325в, ал.1, вр.чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК.**

В хода на съдебните прения представителят на Пловдивска районна прокуратура поддържа повдигнатото обвинение и моли обвиняемата да бъде освободена от наказателна отговорност за инкриминираното деяние, като ѝ се наложи **административно наказание глоба в рамките на минимума предвиден в 78а НК.**

Защитникът на обвиняемата **се солидаризира с представителя на държавното обвинение. Моли за глоба в минимален размер.**

Обвиняемата не дава обяснения, но **се признава за виновна, изразява съжаление на стореното и поднася извинение** на пострадалите лица чрез съдебния състав.

С последната си дума моли за минимална глоба.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и взе

предвид доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

Обвиняемата В.С.Т. е родена на *****, адрес за призоваване в *****, *****, б.г., висше образование, омъжена, неосъждана, ЕГН *****.

Свидетелите Т. П. С.а и И. С. били съпрузи, като от брака имали две малолетни деца- ***** П. И. С. – на 6 години и дъщеря И. И.а С.а.

На 31.07.2020г през деня - цялото семейство се намирали на семейната вила – къща с двор, находящи се в с.Сърнегор, обл Пловдивска. Сутринта майката – свид.С.а била отишла със семейния автомобил до съседното село Стрелци, за да напазарува хранителни продукти, като на връщане видяла съседката си по вила – обв.В.Т. и я поканила да пият кафе.

Малко по-късно, към 12 часа, обв.Т. дошла и двете жени седнали на масата под навеса пред къщата да пият кафе. В двора имало малък басейн, където двете деца – П. и И. си играели. Бащата – свид. И. С. през това време превързвал с въженца клоните на лозите в двора.

Обвиняемата Т. притежавала куче на име „****“, порода „питбул“ от женски пол, на четири години, ветеринарен паспорт № BG 01VP 118330. Към този момент кучето се намирало в двора на съседната – нейна вила.

Съгласно действащото законодателство, обвиняемата била длъжна да полага различни грижи спрямо притежаваното от нея куче:

-чл.150, ал.1, т.3 от Закон за ветеринарномедицинската дейност:

„Собствениците и гледачите на животни, както и управителите на животновъдни обекти са длъжни да предприемат всички мерки за предотвратяване на бягството на животните“;

- чл.172 т.2 от Закон за ветеринарномедицинската дейност:

„Собствениците на домашни любимци са длъжни да вземат мерки животните да не създават опасност за хора или други животни“;

чл.35 ал.1 от Закон за защита на животните: **„Собственикът на животно компаньон взема мерки да не допуска животното само да напуска мястото за отглеждане, да навлиза в чужда собственост или на обществени места“;**

-чл.35 ал.2 от Закон за защита на животните: **„Собственикът е длъжен да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора и животни“.**

Обвиняемата обаче **не била предприела никакви мерки /затваряне на врати, поставяне на каишка/**, за да предотврати бягство на кучето от двора на нейната вила, където същото обикаляло свободно, макар че съгласно чл.150 ал.1 т.3 от Закон за ветеринарномедицинската дейност и чл.35 ал.1 от Закон за защита на животните била длъжна да стори това.

Около десетина минути след като обв.Т. пристигнала във вилата на семейство С.и, двете деца се развикали, **че нейното куче „*****“ , се опитва да се мушне под входната врата** на оградата и да влезе в двора при стопанката си.

Свид С.а попитала обвиняемата дали да го пусне и след като последната отговорила утвърдително, **св.С. отворил входната врата към улицата.**

Кучето „*****“ влязло в двора на вилата на сем.С.и и легнало под масата, край която двете жени били седнали да пият кафе. **Животното било пуснато да обикаля свободно – без обвиняемата да му постави каишка или намордник**, макар че според чл.172 т.2 от Закон за ветеринарномедицинската дейност и чл.35 ал.2 от Закон за защита на животните, тя като собственик на домашен любимец – куче била длъжна да вземе всички необходими мерки животното да не създава опасност за здравето и живота на хората, както и била длъжна да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето.

Обвиняемата Т. **посъветвала децата да не викат и шумят в басейна**, защото кучето можело да скочи във водата, но **не положила никаква друга грижа за кучето – например да му постави каишка или намордник**, с което да предотврати евентуални негови прояви на агресия, с които животното би застрашило живота или здравето на намиращите се в близост хора.

След десетина минути двете деца излезли от басейна и П. С. се приближил до масата, за да се порадва на кучето. Детето не пипало животното, а тъй като кучето било легнало под масата – клекнало пред него и започнало да му говори.

В този момент кучето **скочило и се нахвърлило върху детето П. С.**, като го **захапало два пъти в областта на лицето**. Детето се разпищяло, бащата извикал към кучето „не“, в това време обвиняемата взела детето П. С. на ръце и се изправила, а кучето се опитало да я последва и отново да се нахвърли на детето, поради което бащата – св.С. го ритнал и кучето се отдръпнало.

От двете захапвания от кучето ***** по лицето на ***** П. С. **течала много кръв, детето се разпищяло.** Двамата родители незабавно го натоварили в лекия си автомобил и потърсили лекарска помощ – във Филиала за спешна помощ в гр.Раковски , където след като на детето била оказана първа помощ – родителите били насочени към УМБАЛ „Св.Георги“-гр.Пловдив, където детето П. С. **било прието по спешност, оперирано същия ден и останало на лечение до 04.08.2020г .**

По време на приема и престоя на детето в болницата били констатирани от лекарите две разкъсно контузни рани в челната област, две разкъсно контузни рани на горния клепач на лявото око, разкъсно контузна рана в основата на носа, разкъсно контузна рана на горната устна и върха на носа, охлузвания на носа, кръвонасядане и оток на горния клепач на лявото око.

Горепосочените разкъсно-контузни рани били обработени хирургично / зашити с хирургични шевове / от специалисти по лицево –челюстна хирургия, като оздравели с образуване на груби ръбци/белези/ по лицето на детето.

Видно от заключението на изготвената по делото СМЕ, при инцидента станал на 31.07.2020г на лицето на П. И. С. е било причинено: Тежка лицева травма вследствие на ухапване от куче, изразяваща се в две разкъсно контузни рани в челната област, две разкъсно контузни рани на горния клепач на лявото око, разкъсно контузна рана в основата на носа, разкъсно контузна рана на горната устна и върха на носа,охлузвания на носа,кръвонасядане и оток на горния клепач на лявото око, оздравяла с образуването на груби ръбци /белези/.

При извършения на 05.03.2021г. преглед на пострадалия – 7 месеца след момента на причиняване на травмата, е извършена оценка на дефинитивния резултат от получената лицева травма, след завършването на оздравителните процеси. При прегледа се установява наличието на груби ръбци – белези в лицевата област /челна област, носа и горната устна/, които са лесно забележими от близко разстояние и обективно променят и загрозяват външния вид на лицето.

В допълнение на явността му, ръбецът на горната устна нарушава симетрията на горната устна и дясната половина на лицето поради увисването на десния устен ъгъл. Белезите са разположени в откритата част на тялото което прави прикрИ.ето им трудно до невъзможно.

Кучето ***** друг път не било осъществявало нападение над хора.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Гореизложената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 378, ал.2 вр. чл. 283 НПК доказателства и способности за доказване, както следва:

-показания на свидетелите И. С., Т. П. С.а, В.Я., С.Ц., П. А., Р. С.а, Н. К.;

-съдебно медицинска експертиза по писмени данни № 385/2020, тройна съдебно медицинска експертиза по писмени данни № 93/2021;

-както и приложените по делото писмени доказателства, както следва: Епикриза от клиника от ЛЧХ, СМУ № 743/2020, ведно с допълнение към него, ветеринарен паспорт № BG 01VP 118330, справка за съдимост, характеристична справка, Епикриза от отделение по пластична и възстановителна и естетична хирургия за деца.

Изрично следва да се посочи, че относно механизма на извършване на деянието и неговото авторство в събрания доказателствен материал не съществува каквото и да било противоречие, като от цитираните доказателства се установява в пълнота фактическата обстановка, посочена в прокурорското постановление.

На ДП подсъдимата не е давала обяснения, а на съдебна фаза изрично е **признала вината си по обвинението с фактическите параметри, очертани в прокурското постановление**, поради което по аргумент от чл. 305, ал.3 НПК по –нататъшни мотиви по този въпрос не се дължат.

Единственото противоречие в цитираните доказателствени материали досежно правнорелевантно обстоятелство по делото е дали процесното куче друг път е осъществявало нападение над хора:

-от една страна са показанията на св. И. С. и Т. С.а, които свидетелстват за такива нападения,

-а от друга са показанията на св. В.Я., С.Ц., П. А., Р. С.а, Н. К., които отричат за подобно нападение.

При разрешаване на това противоречие следва да се отбележи, че св. **И. и Т. С.и не възпроизвеждат свои собствени възприятия** за налично нападение от страна на кучето, а споделят това което твърдят да им е разказано то св. В.Я., С.Ц., П. А., Р. С.а, Н. К.. В този смисъл показанията на св. И. С. и Т. С.а **имат произведен характер**.

От друга страна св. В.Я., С.Ц., П. А., Р. С.а, Н. К. възпроизвеждат свои собствени впечатления и с положителност установяват, че кучето ***** никога не е извършвало нападение над човек в тяхно присъствие, тоест в тази част показанията им представляват **първично по характер доказателствено средство**. Освен това те са категорични, че не са разказвали на никого за осъществено спрямо тях нападение от кучето *****.

При налично **противоречие между първични и производни доказателства**, съдът намира, че следва да се кредитират първичните, поради непосредствеността на възприятията и последователността в изложеното.

Въз основа на горното съдът приема за установено отразеното в прокурското постановление (макар и едва при анализа на субективната страна) обстоятелство, че **кучето ***** друг път не е осъществявало нападение над човек**.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

С оглед гореизложената фактическа обстановка, се установява от правна страна, че обвиняемата на 31.07.2020г., в с. Сърнегор, обл Пловдив, не е положила достатъчно грижи за гръбначно животно: **домашно куче порода „питбул“** от женски пол, отговарящо на името „*****“, на четири години, **нейна собственост** /ветеринарен паспорт № BG 01VP 118330/, което се е **намирало под неин надзор**, съобразно разпоредбите на:

-чл.150, ал.1, т.3 от Закон за ветеринарномедицинската дейност – **„Собствениците и гледачите на животни, както и управителите на животновъдни обекти са длъжни да предприемат всички мерки за предотвратяване на бягството на животните“**;

-чл.172, т.2 от Закон за ветеринарномедицинската дейност –

„Собствениците на домашни любимци са длъжни да вземат мерки животните да не създават опасност за хора или други животни“;

-чл.35, ал.1 от Закон за защита на животните – „Собственикът на животно компаньон взема мерки да не допуска животното само да напуска мястото за отглеждане, да навлиза в чужда собственост или на обществени места“;

-чл.35 ал.2 от Закон за защита на животните – „Собственикът е длъжен да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора и животни“;

в резултат на което то причинило средна телесна повреда на П. И. С. ЕГН ***** от гр. Пловдив, изразяваща се в тежка лицева травма вследствие на ухапване от куче, оздравяла с образуването на груби ръбци /белези/ довела до обезобразяване на лицето.

Налице са всички признаци престъпния състав по чл.325в, ал.1, вр.чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК.

Относно вида на причинената съставомерна телесна повреда следва да се съобразят задължителните указания на Постановление № 3 от 27.IX.1979 г., Пленум на ВС, както следва:

-т.12 „Обезобразяването представлява такова увреждане, при което се причиняват значителни изменения на лицето, снагата или крайниците на тялото и те обикновено загрозяват вида на човека. В практиката правилно се приемат като значителни изменения във вида на човека дълбоките порезни рани на лицевата част, парализа на лицевия нерв, отнемането или измененията в нормалното положение на носа, външното ухо, устните, веждите или клепачите, деформирането на снагата, походката, мускулатурата и формата на крайниците, гладкостта на кожната обвивка.

Не всяко загрозяване обаче представлява обезобразяване по смисъла на закона. Обезобразяването е такова загрозяване, при което лицето и тялото не само се изменят съществено, но тези изменения имат траен и постоянен характер. Краткотрайните и скоропреходни изменения, дори да са довели до значителни изменения на лицето и други части на тялото, не съставляват средна телесна повреда. Такива са например кратковременните насинявания, подувания на лицето, порезните рани, от които не остават значителни белези и др.

Обезобразяването може да се причини и на човек с предишни физически дефекти, ако от увреждането са последвали значителни изменения в сравнение с предишния му вид. Освен това следва да се има предвид, че обезобразяването не се обуславя единствено от характера и степента на увреждането. То е в определена зависимост както от възрастта, така и от предишния физически вид на увредения. Неговата лична преценка и субективните му преживявания обаче са без значение за

съставомерността на деянието.“

-т. 17. „Характерът и степента на увреждането следва да се определят по принцип към момента на причиняването на телесната повреда, а не в по-късен момент, когато може да настъпят изменения, защото квалификацията на повредата се определя от онези условия, които пряко и непосредствено засягат и обуславят извършването на деянието и неговия резултат. Настъпилото разстройство на здравето не може да се постави в зависимост от бъдещи неизвестни и несигурни възможности. В случаите когато здравословното състояние на увредения се подобни вследствие времето и лечението, тази благоприятна промяна не се отразява на квалификацията на деянието. Когато обаче настъпят усложнения, деецът носи отговорност за настъпилия по-тежък резултат. В тези случаи е необходимо да се констатира причинна връзка между първоначалното увреждане и настъпилото усложнение в здравословното състояние на пострадалия.“

С оглед дадените задължителни указания и предвид особеностите на процесния случай, а именно:

-касае се до наранявания в областта на лицето на малко дете, което до този момент не е имало други физически особености и аномалии;

- разкъсно –контузните рани са оздравели с причиняване на груби ръбци, белези, обхващащи цялото лице;

-белезите от една страна имат траен характер, а от друга обективно загрозяват външния вид на детето;

то съставомерния белег се явява изпълнен, като са изцяло ирелевантни последващи подобрения в състоянието, които могат да настъпят в резултат от пластични и възстановителни операции.

Особеност на изпълнителното деяние по чл. 325В НК е, че съставомерната телесна повреда се нанася по индиректен механизъм:

- не в резултат от непосредствено физическо въздействие на дееца върху пострадалото лице,

-а чрез опосредяващо въздействие на гръбначно животно, което се намира под надзора на дееца, за което той не е положил достатъчно грижи.

Тоест съставомерната форма на изпълнителното деяние се явява бездействие да се положат необходимите и достатъчни грижи за гръбначното животно, така че да не се допусне причиняването на съставомерни вреди от него.

В случая съставомерните белези от обективна страна кучето ***** да е гръбначно животно и да е под надзора именно на обвиняемата са налице, доколкото видно от приложения ветеринаро медицински паспорт именно тя е негов собственик.

В частта досежно необходимите грижи, които е следвало да се положат, нормата на чл. 325в НК има бланкетен характер, като законовия бланкет

законосъобразно е запълнен от прокуратурата с посочване на нормите на: чл. 150, ал.1, т.3 ЗВМД, чл. 172, т.2 ЗВМД и чл. 35, ал.1 и 2 от ЗЗЖ, доколкото между нарушаването на всяка една от посочените норми и причинения противоправен резултат е налице пряка и непосредствена причинна връзка.

Тук следва да се съобрази трайната съдебна практика, според която пряка и непосредствена причинна връзка в наказателно правен аспект е налице, ако деянието (в случая под формата на бездействие да се положат предписаните в нормативен акт грижи за гръбначно животно) представлява това условие, без наличието на което противоправния резултат не би настъпил.

Причинната връзка не се прекъсва и в случай, че в причинния процес, чието начало е поставено от инкриминираното деяние, се вмести и друга, допълнителна причина, която също е допринесла за съставомерния резултат, но сама по себе си не променя съществено хода на причинния процес. В този случай може да се говори за съпричиняване или съвина (в зависимост от особеностите на конкретния случай), но привнасянето и на допълнителен фактор в причинна процес, не може да доведе до отпадане на пряката и непосредствена причинна връзка и до екскулпиране на дееца.

Така изрично Решение №96/28.07.2020 по дело №254/2019 на ВКС, Решение №63/30.07.2020 по дело №175/2020 на ВКС, Решение №185/18.01.2021 по дело №898/2020 на ВКС, Решение №105/23.07.2018 по дело №77/2018 на ВКС, Решение № 608 от 26.XI.1975 г. по н. д. № 610/74 г., I н. о. на ВС, Решение №56/15.05.2019 по дело №224/2019 на ВКС, Решение № 59 от 23.XII.1975 г. по н. д. № 54/75 г., ОСНК, Решение № 102 от 25.V.1995 г. по н. д. № 649/94 г., I н. о.

С особено значение е и Решение №146/29.12.2020 по дело №648/2020 на ВКС, в което изрично е посочено, че пряка и непосредствена причинна връзка между съставомерния резултат и изпълнителното деяние под формата на бездействие е налице и тогава, когато правно дължимото действие, което е пропуснато, е било необходимо и възможно и липсата му създава предпоставки за настъпване на резултата, като причинната връзка е налице дори бездействието да е само част от по-комплексна съвкупност от фактори, които заедно са довели до престъпния резултат.

В случая, ако обвиняемата:

-бе предприела необходимите мерки по чл. 150, ал.1, т.3 ЗВМД и чл. 35, ал.1 ЗЗЖ да предотврати бягството на кучето от собствения ѝ дом и свободното му и безконтролно придвижване на публични места (улицата, по която е достигнало до дома на пострадалото дете) и навлизането му в имот чужда собственост (на сем. С.и) до инкриминираната ситуация изобщо не би се достигнало, доколкото не би бил възможен физически контакт между кучето и детето;

- бе предприела необходимите мерки по чл. 172 ЗВМД и чл. 35, ал.2 ЗЗЖ, като постави на кучето намордник или каишка, дори при наличен физически контакт между кучето и детето, до съставомерните увреждания

не би се достигнало.

От гореизложеното е видно, че **неизпълнението на всяко едно** от вменените от прокурора задължения на обвиняемата представлява **фактор, част от комплексната причина** довела до средната телесна повреда, поради което причинната връзка е налице.

Разбира се част от тази комплексна причина е и поведението на св. И. и Т. С.и, които **доброволно са се съгласили кучето да бъде допуснато в дома им.** Това тяхно поведение, обаче по никакъв начин не прекъсва причинния процес.

От една страна, **разпоредбите на чл. 150, ал.1, т.3 ЗВМД и чл. 35, ал.1 ЗЗЖ са императивни**, като законодателят не е поставил изпълнението на задълженията визирани в тях в зависимост от волята или поведението на трети лице (дали те са съгласни кучето да напуска мястото му на отглеждане или да влиза в собствения им дом).

От друга страна, съгласието на св. И. и Т. С.и кучето да влезне в дома им, не отменя задълженията на обвиняемата да предотврати всички актове на необоснована агресия от кучето и да не допусне то да застрашава други лица, включително й чрез поставяне на каишка и/или намордник, особено като се има предвид **породата му- питбул.**

В обобщение, поведението на И. и Т. С.и може да има евентуално отношение при определяне размера на присъжданото обезщетение по граждански иск (какъвто липсва предявен в настоящото производство), но не може да доведе до отпадане на наказателната отговорност на обвиняемата.

Съгласно трайната съдебна практика разликата между причиняването на средна телесна повреда по реда на чл. 325в НК и по основния състав на телесната повреда-чл. 129 НК, освен по механизма на причиняване, се състои и в **психичното отношение на дееца към причиненото телесно увреждане.**

Съставомерната форма на вина при престъплението по чл. 325в НК е непредпазлива (небрежност или самонадеяност). Това е така, доколкото при наличен умисъл за причиняване на телесно увреждане (пряк или евентуален) посредством използването на гръбначно животно, **престъплението по чл. 325в НК би било погълнато от по-тежко наказуемото престъпление по чл. 129 НК** и деецът би отговарял именно по този състав.

С оглед приетата за установена и призната от обвиняемата фактическа обстановка, законосъобразни са изводите на прокурора, че обвиняемата следва да отговаря за престъпление по чл. 325в НК, доколкото, **същата се е отнасяла към причинената телесна повреда непредпазливо, под формата на небрежност:**

- макар да **не е предвиждала настъпването на общественотоопасните последици,** тъй като до този момент животното не е имало **агресивно поведение** спрямо други лица,

- обвиняемата безспорно е могла и кумулативно с това е била длъжна да предвиди тяхното настъпване, като възможността за това предвиждане следва от цялостната инкриминирана обстановка (наличието на две малолетни деца в двора на вилата на сем. С.и, които викат и си играят в близост до куче, порода питбул, на което не е поставен намордник или каишка), а задължението за това предвиждане произтича директно от вменените норми на чл. 150, ал.1, т.3 ЗВМД, чл. 172, т.2 ЗВМД и чл. 35, ал.1 и 2 от ЗЗЖ.

Доколкото:

- предвижданото за престъплението по чл. 325в от НК наказание е лишаване от свобода до три години или пробация, като кумулативно с това е предвидена и глоба;

-обвиняемата не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност по реда на 78а НК;

-от деянието не са причинени съставомерни имуществени вреди, то са налице условията за освобождаването му от наказателна отговорност по реда на чл. 78 А НК.

В същото време не е налице нито една от хипотезите, изключващи приложението на чл. 78а НК, визирани в ал. 7 от същия член.

ПО РАЗМЕРА НА АДМИНИСТРАТИВНОТО НАКАЗАНИЕ

При индивидуализиране на административното наказание глоба на обвиняемия съдът съобрази:

- вида и характера на засегнатите обществени отношения, като обектът на защита е комплексен- от една страна здравето и телесната неприкосновеност на гражданите, а от друга страна- обществените отношения, свързани с полагането на необходимите грижи за гръбначни животни;

-степената на засягане на обществените отношения, намерила израз в причинения общественно опасен резултат- средна телесна повреда под формата на обезобразяване на лицето на малолетно дете;

-данните за личността на обвиняемата. Същата е неосъждана, с добри характеристични данни, като на съдебна фаза е признала вината си, изразява съжаление и разкаяние за стореното, поднася извинение чрез съдебния състав на пострадалите лица;

-формата на вина, при която е причинено престъпното посегателство, а именно най-леката съставомерна- небрежност.

При ценене на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства настоящият състав споделя трайната практика на ВКС, че при индивидуализацията на наказанието няма място за механичен формален подход при съпоставката между смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които

следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

В този смисъл при отчитане съотношението на смекчаващи и отегчаващи обстоятелства следва се съобразява не само техният брой, но и тяхната специфика.

В този изричен смисъл Решение №144/20.02.2019 по дело №598/2018 на ВКС, Решение №75/21.08.2018 по дело №327/2018 на ВКС, Решение № 37 от 28.03.2017 г. по н. д. № 93 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение №90/18.09.2018 по дело №329/2018 на ВКС, Решение № 208/29 ноември 2018 г., I НО, наказателно дело № 600 по описа за 2018г.

Съобразявайки гореизложените обстоятелства съдът намира, че на **обвиняемия следва да се наложи глоба в рамките на минимума, предвиден в закона, а именно 1000 лв.**

Този размер на глобата съдът намира, че ефективно ще съдейства за поправянето на обвиняемата, без да се накърнява принципа на **пропорционалност между преследваните от закона цели и употребената държавна репресия.**

Действително причинените увреждания на пострадалото лице са изключително обществено неприемливи, но това може да бъде успешно съобразено в евентуален процес по граждански иск, където да бъде присъдено **справедливо обезщетение, което да бъде имуществен еквивалент на причинените болки страдания.**

Тежкият съставомерен резултат обаче, не може да бъде основание за налагане на по-голяма глоба на няколко самостоятелни основания:

-на първо място са данните за личността на обвиняемата- неосъждана, без други противообществени прояви, с добри характеристични данни (работи като учител). Следва да бъде съобразена и констатираната вече най-лека форма на вина (небрежност). Гореизброените обстоятелства мотивират настоящия състав да приеме, че в случая се касае за **изолирана проява в живота на гражданка, която принципно е изправна при изпълнение на задълженията си в обществото;**

-от друга страна са изявените признание на вина, съжаление и разкаяние за стореното, гарнирани с поднесено извинение към пострадалите лица, които са признак за **осъзнатост на противоправността на констатираната изолирана противоправна проява** и което е по-важното са индиция, че **поправителния и превъзпитателен ефект на наказателния процес вече са постигнати**, поради което всяко по-тежко наказание би се явило **неоправдана форма на държавна репресия.**

За пълнота на изложението следва да се посочи, че няма как да се тълкува във вреда на обвиняемата обстоятелството, че на ДП тя не е вземала отношение към въпроса на вината, а едва на съдебна фаза е изразила горепосочените съжаление и разкаяние.

В тази връзка следва да се съобразят указанията на Решение №113/31.03.2021 по дело №391/2020 на ВКС и Решение №6/24.02.2021 по дело №446/2020 на ВКС, в които изрично е уточнено, че: „ съжалението и разкаянието представляват вътрешен психологически процес, който може да настъпи във всеки един момент от наказателния процес и в този смисъл са неприемливи доводи, че поради тяхната закъснялост са неискрени, а обслужват единствено интереса за по-леко наказание. Същевременно съжалението и разкаянието винаги следва да се отчитат като смекчаващо обстоятелство, доколкото са индиция за съхранен поправителен ресурс и възможност целите на наказанието да се постигнат и с по-нисък интензитет на упражнената държавна принуда.“

Така и Решение №13/02.02.2021 по дело №998/2020 на ВКС.

ПО РАЗНОСКИТЕ.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 189, ал.3 от НПК обвиняемата следва да бъде осъдена да заплати по сметка на ОД на МВР сумата от 1075,20 лева /хиляда седем и пет лева и двадесет стотинки/, представляваща разноски по делото.

Така мотивиран, съдът постанови решението си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: .....